

אח"כ תכוין להעלות ע"ד הנ"ל, ו"ת דיצירה, ואח"כ הג"ר דיצירה, בג"ת דבריאה. והטעם למה בעשיה עולין ג"ר תחלה, הוא, מפני כי בעשיה הקליפות נאחזות שם, ולכן אם היינו מתחילין להעלות הז"ת תחלה, היו הקליפות דעשיה נאחזות ועולין שם, וע"י עלייתן שם, היו נשארים דבוקות תמיד. אך אנו מעלין תחלה את הג"ר, ונתוסף בהם אור גדול, ואז כאשר באין הז"ת לעלות ולהתאחזו עם ג"ר, אין יכולת בקליפה להתאחזו, כי גדול אורם, ואינם יכולין לקבלן. האמנם אם לא היה פחד זה, היינו מעלין אותן כדרך, שהוא ז"ת, ואחר כך ג"ר, כי סדר התכללות הוא ממטה למעלה, לכן ביצירה שלא יש פחד הנ"ל, הם עולין על הסדר, ז"ת ואח"כ ג"ר.

והנה ז"ת עולין, ע"י כוונת השמות, שיש בו אותיות: אהי"ה יה"ו, שהוא סוד מ"ב דבריאה, כנודע, וכבר בארנו כוונתן במ"א. ואחר עליית הג"ר, שהם ג' הבו, שהם ג"ר דעשיה, אז נעשו הנשמות הדרת קודש, לכן ר"ת השתחוו "לה" "בהדרת, הב"ל. ואח"כ שעלו ג"ר, שהם היכל ק"ק דיצירה, אז נאמר ובהיכלו כולו אומר כבוד, כי היכל עליית היצירה הנקרא כבוד.

ובחול אינו מעלין ע"י תפילתנו, אלא פנימית העולמות שהם הנשמות לבד, וחיצונית נשאר במקומו. ועתה בשדה בקבלת שבת, אנו מעלין את החיצונית, ומכ"ש הפנימית שעלו מעצמן לא על ידינו. אך עכ"ז, צריך לכוין בר"ת י"י למבול י"שב, ר"ת יל"י, ולא להעלות הנשמות, כי מעצמן עולין, רק שיקבלו אור גדול של הכללות שנכללו למעלה, ואחר שנכללו כנ"ל לעלות מעצמן, אז אנו ממשיכין להם אור של אותו המקום אשר שם עלו על ידינו, כי במה שאנו מכוונים בשם יל"י הנ"ל, להעלות גם הנצוצי נשמות שבעמקי הקליפות שלא יוכלו לעלות הם עצמן, ואנו צריכין להעלותן ע"י הכוונת הנ"ל. (א)

הגהה

במקום הראש. והוא יחמול עליך חמלה, גם ברנה ובצהלה. ובשבת וי"ט יאמר גם בשמחה. וכל זה היה נוהג הרח"ו ז"ל, וכן אמרו לי החברים.

קול י"י חוצב: הוא הוד דעשיה, ותכוין לחדש שבהוד דז"א דאצילות, והוא הבל ה', ואות ו' אות ה' דמלוי מ"ה, וג"כ שם חק"ב טנ"ע, והויה זו נקודה בקיבוץ.

קול י"י יחיל: הוא יסוד דעשיה, ותכוין לכללות קיבוץ ה"ח שביסוד ז"א דאצילות, הוא הבל ו'. ואות א, אות ו' דמלוי מ"ה. וג"כ שם ו', שם יג"ל פז"ק, והויה נקודה שורק.

קול י"י יחולל: מלכות דעשיה, והוא הבל הז' ותכוין לכללות קיבוץ ה"ח, שבעטרת יסוד דז"א דאצילות, והיא כללות אותיות דמלוי מ"ה, והוא שם שקוצי"ת, והויה בניקוד צבאות.

אמנם תעין בסוד הכוונת ליל ששי, כנ"ל פרק ב', ושם נתבאר כל אלו הכוונות, ושם ביארנו, כי אותיות שם מ"ב הנ"ל, ראוי לחלק כל אות ואות לכמה חלקים כנ"ל, ועתה צריך לכוין ג"כ כך וע"ש. וכשתגיע לשם אחרון דשם מ"ב, תכוין לכלול בו כל הז' שמות, כי הלא הוא שם של שבת, וכולם נכללין בו.

בר"ת קול ה' על המים, שתכוין בו גי' אל"ף למ"ד, גי' הק"ף, והוא אל במילוי, ושם א"ל הוא בחדש. גם אל רמוז באל הכבוד הרעים, הרי ב' אל בפסוק זה. גם זה תכוין, כי הרעים גי' שכ"ה, (הם נמתקים ע"י שם אל) שהם דין, וגם ר"ת "הרעים י"י על "מים רבים, ר"ת הרעים, והוא סוד ב' שכ"ה, שהם דינין כפולין כנודע, והם נמתקים ע"י שם א"ל הנזכר בפסוק הנ"ל. וסוד ב' שכ"ה אלו, הם באמא ובברתא, או ברחל ובלאה.

קול י"י בכח, ר"ת יב"ק, הויה אלהים. קול י"י בהדר, ר"ת יב"ק, הויה אהי"ה אדני"י. קול י"י יחיל מדבר, ר"ת גי' קי"ן. גם יחיל י"י מדבר קדש, ר"ת גי' קי"ן. וכבר בארנו, כי עולין כל ניצוצי קין והבל, שירדו בקליפה, עולין עתה אל הקדושה. בס"ת ה' למבול י"שב, ס"ת הבל, עולין ע"י שם יל"י, הנרמז בר"ת.

(א) צמח: אח"כ יאמר לכה דודי. גם צ"ל כבוד ה' עליך נגלה, מראש מקדם נסוכה, כי באלפא ביתות אותיות המאוחרין אל אותיות ראש, הם שב"ת. ובשבת עולה המלכות הנקראת שבת,